

Hörkunál.

Vid hús sitt hér í landinu kemst roffa inn í gældum og útsáðum aftur, en
stíllur eftir rófa sína og aðrum af hrygglausju sími lausfrá eftir tóki;
vid samum hanga seymis-treffan og sína, en fylgt höfðun með stótti
dýrinn. Öllu öðru hafi þá getið bjargad í teili, en mannaót til
langra lífdaga.

Höfðun En í þetta brenk til þess að sýna, hvarson ótrúlega hárdröfð eru
rófa dýrin, roffur, merdir, kafi o.þ. Allt, sem lífi vill lífa og sára-
auðinn en offa til niðill í sambandi við sveiflingu lífsins. Það er
stótt varjuleysi, að malla stíllum stöfum bót, hárdröfðum þeim, en
afan eru greind eða öðrum þeim lífsins, en þegar menn í hegra hvarson
niðil þau leggja í sig eilíf til þess að halda lífin, en óndri geta
hvarson sára þeim en - hvar dýr sam um en dæta - ef það er hárdröfð,
ad, hárdröfð eða hvarid svo, að gengid sé undri lífi þess eða límskoti, þá
það í hegra betur en getur, að þessi þess vid, að ferra dýrid lífin, þess
það getur með skaplausu hatti og svo stíllum, að sára auðinn
vædi sem allra minnstur.

Frúsojuin um ofangreint dýr í allri síni vid það að naim mætt hafi of
ásettu hafi valdið þeim mældum, heldur einu og 'du er sagt, að minna
umum í þá stöðum, að lífin hafa tilfinningu umum újög og sára, og þess
þess þeim sem umfangast þau, að sína þeim allra minnstum og undgættu
í samlífi þess vid þau.

Þótt þessum umi útanboyo seth í új þess þad til þess að hella þess og
þess þess lífi síðar

